

Dư âm ngày Về Pleiku 2012

PK: Nguyễn Ngọc Anh

Thế là những ngày hội của cuộc họp mặt liên trường rồi cũng qua đi. Cuộc vui nào cũng chóng tàn, ngày vui nào cũng chóng hết. Có chăng là những kỷ niệm sâu xa trong lòng mọi người...

Dư âm ngày gặp gỡ

Tiếng nhạc từ một PPS tôi vừa nghe làm tôi nhớ lại lời bài hát Come back to Sorrento : “Về đây khi mái tóc còn xanh, về đây với màu gió ngày lang thang”.

Cảnh thầy cô và bạn bè về hội tụ nơi hội trường Thiên Đường Xanh tràn đầy xúc động. Bao mái đầu bạc pha lẫn mái đầu xanh nắm tay nhau, ôm choàng lấy nhau sau bao tháng ngày chia xa. Chị Lê Nhân (bạn học cùng lớp) xúc động và rơi lệ

“Nếu mưa về yêu lấy hạt long lanh,
Chờ mong nắng cho tươi đời xanh xanh...”

Giọt mưa Pleiku chảy dài hòa trong niềm vui, như xối tràn bao kỷ niệm cho những người con từng ở Pleiku.

Dẫu có những tiếng thở dài khi nói: “Thời gian sao nghiệt ngã, đem đến cho mọi người, thầy cô, bạn bè” sự già nua, nhưng tôi lại nghĩ: “Không - hình ảnh của những người thân yêu này không già nua. Vì lúc ta gặp lại là giây phút hồi sinh những hình ảnh cũ, trẻ trung và hồn nhiên trong lòng”

Dư âm ngày thăm trường cũ

Chị Lê Nhân, Thu Thủy... rủ tôi cùng đi thăm lại trường cũ, tôi bận việc không đi được và chỉ cảm nhận qua các bài viết trên web LTPNPK.

Chợt nhớ ra, ngày hội LT cách thời gian tôi bước vào ngưỡng cửa trường THPTK đã 50 năm. Năm mươi năm trôi qua, gần hết chu kỳ của một đời người. Và những ngôi trường tôi học cũng thế, thay đổi nhiều theo nhịp sống của xã hội.

Ngôi trường tiểu học ở đường Lê Lợi ngày nay, khu gần chợ nhỏ, xưa là trường trung học của tôi. Trường chỉ có một tầng trệt có một tầng trệt chạy dài. Sân trường nhỏ, có những hàng cây trứng cá. Giờ ra chơi, những anh chị lớp lớn đi thả thơ trên sân trường. Còn lớp nhỏ như chúng tôi, nữ thì dạo trên đám cỏ Địa Y (cỏ chưa được cày xới), nam thì leo trèo

trên những cây còn sót lại, chưa bị chặt phá. Ngày ấy, nắng thì có những cơn lốc bụi đỏ, mịt mù, thỉnh thoảng ủa vào lớp, làm thầy trò như muốn nghẹt thở. Mưa, nước đọng thành vũng. Đi học phải xắn quần, tay xách cặp, tay xách dép đến trường...

Năm sau (lớp đệ lục), chúng tôi được về trường mới - THPT ở đường Hoàng Diệu. Chúng tôi gọi đó là ngôi trường ở “nửa con dốc” - Phía trên đầu dốc là đồi pháo binh, phía dưới dốc là khu nhà lụp xụp của những người từ các huyện ra và làm ăn vất vả - Dấu tích còn lại của ngôi trường cũ là cột cờ. Cột cờ được dựng bằng trục thẳng... Nay gặp lại, thầy cô, bạn cũ, biết bao điều để nhớ.

Ta xa nhau, lớp về quên bóng cũ

Gần gũi trong tim kỷ niệm ngày xưa.

Dư âm ngày Tôn Sư Trọng Đạo

Như những cơn sóng bủa về. Cựu học sinh các trường, lớp khác nhau, về đây với ước mong, hoài vọng gặp lại thầy cũ, bạn xưa. Họ đang nô nức với tâm trạng của những đứa trẻ đón đợi đêm giao thừa và rủ nhau tìm đến thầy cô, đang ở trong resort hay đang đứng trước tiền sảnh, hành lang của Thiên Đường Xanh. Họ reo lên khi có những người bạn khác đến. Không khí náo nhiệt vang lên một góc trời.

Mỗi người mỗi hoàn cảnh, đôi khi sức khỏe không cho phép nhưng một vài bạn của tôi đã cố gắng, vượt qua tình trạng sức khỏe để tham gia như bạn Danh, Đình Lâm..., nhưng bên cạnh vẫn còn vắng bóng nhiều người bạn khác.

Giờ khắc họp mặt rồi cũng đến. Thầy trò cùng hòa vào niềm vui chung. Ban Liên lạc ở Pleiku và Saigon, thay mặt cho cựu học sinh các trường bày tỏ lòng biết ơn chân thành đến những thầy cô. Thầy Hiệu trưởng Trung, chia sẻ cảm nhận của thầy nhân ngày họp mặt. Khoảng thời gian công tác ở trường THPT, có ý nghĩa lớn trong cuộc đời đi dạy của thầy...

Buổi họp mặt thấm đượm tình nghĩa thầy trò, những bó hoa sắc màu rực rỡ được trao tay, thật là trang trọng. Các tiết mục văn nghệ rất sinh động, họp chủ đề. Chắc các bạn đã bỏ nhiều công sức tập dợt dù ai cũng đã ngoài 50, 60 rồi. Bất chợt tôi đảo mắt vòng quanh tìm chị Lê Nhân, không thấy chị ở đâu. Chị ơi! khi xem chị có nhớ, chị đã từng oai hùng trong các vở diễn “Thiên Thai, Bạch Đằng Giang...” trong ngày lễ phát thưởng không?... Tiếng lanh canh của chuông gió bên cửa sổ, làm tôi liên tưởng đến buổi liên hoan ngày ấy. Náo nhiệt và vui vẻ quá.

Không khí của hội trường vui nhộn, tôi đảo qua một vòng, gặp vài bạn cũ và các “niên muội Pleime” - Tùng sinh, Hoàng Đào... (cùng viết bài trên web LT), cũng thấy vui vui. Các cô bạn cùng giờ ly chúc mừng, rồi lại vội vàng đi, muốn tìm thêm bạn khác. Tôi cũng hân hạnh được gặp

thầy Đỗ Phước Thanh (THPM) và Bùi Ngọc Thành, là những tác giả có bài viết hay trên web.

Đến bàn các thầy cô. Một số học trò đã kéo nhiều thầy cô đi đâu mất. Tôi, ngồi lại gần bên thầy Phước. Thầy là người ngày xưa rất cưng yêu tôi. Khi tôi vào quân trường, có nhiều điều hụt hẫng với cuộc sống, tôi đã thư về tâm sự với thầy. Thầy đã đem đến cho tôi nguồn động viên lớn qua những lá thư hồi âm. Nay, căn bệnh tai biến đã khiến thầy gặp nhiều khó khăn trong cuộc sống.

Tan tiệc, tôi đưa Triệu Quang về và ghé qua Bá Hiễn, tỉnh hàn huyền đôi chút. Nhưng nhìn qua cửa sổ, thấy Hiễn đang ngồi gần bàn thờ mẹ, ăn khuya, nên lại thôi. Ước gì, phải chỉ có bạn cùng dự cuộc họp mặt, thì vui biết dường nào.

Chiều 18/6, tôi đến Thiên Đường Xanh, tiễn thầy cô và các bạn về Saigon, chị Lệ Nhân không đi cùng, nên tôi không tiễn chị được. Xe chuyển bánh, tôi cảm thấy băng khuâng và văng vẳng đâu đây lời của bài hát “Còn có bao giờ”

...“Mai trường xưa, mỗi lần phượng đến ve còn kêu vang, ve còn kêu vang...”

... Ta đã xa nhau như trời xa đất, có bao giờ ta thấy lại nhau không”

Nguyễn Ngọc Anh
Pleiku - 01/7/2012